

William
Shakespeare
Sonety

Sonety

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Hilský, William Shakespeare

Sonety – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

William
Shakespeare
Sonety

William Shakespeare *Sonety*

*Vybral, přeložil a doslovem opatřil
Martin Hlský*

Vyšehrad

Translation and epilogue © Martin Hilský, c/o DILIA, 2024
Illustrations © Marina Richterová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7601-992-8

ISBN e-knihy 978-80-267-3077-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3079-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3080-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Ty přičinlivé, něžné prsty času,
co s láskou tkaly líbezný tvůj vzhled,
barbarsky servou tvoji křehkou krásu,
své vlastní dílo, nad nímž žasne svět.
Neboť čas nemá špetku slitování,
ohyzdné zimě vydá léto v plen,
mráz jak dech smrti vnikne do kořání
a rubáš navlékne si pustá zem.
A nebýt potom vonné tresti léta,
co v lahvičce jak v cele přebývá,
po kráse byla by – a navždy – veta
a ani vzpomínka by na ni nezbyla.
Ale květ, který v trest' jsi překapal,
ač sám už není, pořád voní dál.

Nedopuště, aby pařát pustých zim
ti léto z tváře serval, dříve než
obtěžkáš lůno darem převzácným
a trest své krásy do něj zaseješ.
Tenhle vklad není lichva nepravá,
vždyť tuhle půjčku každá ráda splatí:
pak z tebe vzejde tvoje druhé já
a dalších deset v úrocích ti vrátí.
Desetkrát větší byl by pak tvůj zisk,
a smrt by vlastně mohla zavřít krám,
v deseti tvářích, jimž bys pečeť vtisk,
bys zůstal navždy v kráse zachován.
Tak dej si říct, své kráse zůstaň věrný:
proč má ji celou zdědit smrt – a červi.

Když slyším zvon, jak odměřuje čas,
a v tlamě noci vidím mizet den,
když stříbrem prokvétá už černý vlas
a jaro setřásá květ za květem,
když vidím zas, že opadalo listí,
a holý strom že neskýtá už stín,
že zeleň léta vezou po strništi
jak na marách a s vousy od osin,
pak tvojí krásy ptám se v obavách,
zda tuhle zkázu času vydrží:
než každá krása obrátí se v prach,
má vidět jinou vedle sebe žít;
pod kosou času jednou padne každý,
jen ten, kdo plodí, může přežít navždy.

Ne, ne, já z hvězd svou moudrost nevyčet,
ač ve hvězdách si často čtu a rád.
Nechci však hádat, jaký bude svět,
kdy přijde mor, kdy sucho a kdy hlad.
Ne, ne, já nevím, kam se řítí čas,
kdy přijde mráz, kdy hrom, kdy bouře snad,
a panovníkům nepředpovím zas,
co čeká je, zda vzestup nebo pád.
To tobě z očí vyčet jsem, co znám,
z těch stálic dvou, co na mém nebi září:
zradil bys sebe, kdybys zůstal sám
a svoji krásu nevtisk jiné tváři.
Zemřeš-li sám, dej na mou předpověď,
zradíš sám sebe, krásu – celý svět.

Když uvážím, že všechno, co je živé,
rozkvete krátce, pak hned povadne,
jeviště Svět že zná jen stíny lživé,
co shora řídí hvězdy proradné,
když zřím, jak lidé rostou jako tráva
pod lhostejnou a věčnou oblohou,
jak jejich pyšné mládí opadává,
až samy sebe poznat nemohou,
když vidím tuhle pomíjivost bytí,
na tebe myslím, na tvou mladou krásu,
co brzo zanikne – a není zbytí –
v propasti černé ničivého Času.
Já tuhle válku s Časem vyhrát chci:
můj verš je roub, co mládí navrácí.

Mám srovnávat tě s krásným letním dnem?
Tvá krása září víc, víc laskavá je:
vždyť létu brzy skončí pronájem
a vichr serve něžné poupě máje.
Vždyť slunce někdy příliš prudce září
a za mrak jindy zmizí jeho jas
a každou krásu vždycky něco zmaří,
náhoda, stáří, bezohledný Čas.
Tvé věčné léto však nic nezahubí,
tvá něžná krása bude věčná těž,
na tebe Smrt si marně brousí zuby,
v mých věčných verších věčně přežiješ.
Vždyť v očích těch, kdo tohle budou číst,
budeš žít ty i popsany můj list.

Lví drápy ztup, ty čase všežravý,
učiň, ať zem své vlastní děti pozře,
tesáky vyrvi z tlamy tygrovi,
Fénixe upal, dělej všechno možné,
radost i bolest jak chceš rozdávej,
ty rychlonohý, nenasytný čase,
jen jednu věc však na paměti měj:
neserveš půvab z čela něžné kráse.
Mou lásku, slyšíš, necháš na pokoji,
odložíš rydlo, ušetříš tu tvář,
nezohavíš ji svrasklou rukou svojí –
tenhle vzor krásy pro svět uchováš.
Tvůj lýtý vztek však stejně marný je:
v mých verších moje láska přežije.

Tak krásnou, ženskou tvář, můj milý, máš,
že bych ti mohl říkat moje milá,
tvé ženské srdce nezná ženskou zášť,
tvou něhu ženská faleš nezkazila.
Tvé oči víc než ženské oči žhnou
a zlatým světlem posvěcují svět,
tvé kráse všichni rádi podlehnou,
miláčkem žen jsi – mužů jakbysmet.
Příroda z tebe chtěla ženu mít,
pak k tobě sama prudkou vášní vzplála
a dala ti to, čím mi tě chtěla vzít:
k tvým božským údům další přidělala.
Tvá láska patří mně, ač vybaven
Přírodou byl jsi k potěšení žen.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sonety***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.